

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. Š.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUZL-33013/2016-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2018, č. j. 31 A 106/2016 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2018, č. j. 31 A 106/2016 - 31 (dále „napadený rozsudek"), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUZL-33013/2016-2 (dále „napadené rozhodnutí").

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu v Luhačovicích ze dne 10. 3. 2016, č. j. MULU 4092/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle nového výroku žalobce „*jako provozovatel vozidla BMW 318, r.z. X porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití tohoto vozidla dne 9. 6. 2015 ve 13 hodin v Luhačovicích na ulici L., před domem č.p. X, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu stanovená tímto zákonem, neboť blíže neustanovený řidič s uvedeným vozidlem stál v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B29 (zákaz stání). Tímto jednáním nezjištěný řidič totiž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jeho jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.*“ Za toto protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč.

[3] Žalovaný popsal, že dne 9. 6. 2015 ve 13:00 hodin kontrolovala hlídka Policie ČR na ulici L. u domu č. p. X předmětné vozidlo, jehož řidič nerespektoval dopravní značku B29 (zákaz stání), přičemž byla provedena fotodokumentace vozidla. Správní orgán prvního stupně na základě těchto skutečností vydal výzvu k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, již stanovil na 500 Kč, přičemž poučil provozovatele (žalobce), že jeho případné vyjádření má formu podání vysvětlení; žalobce na tuto výzvu nereagoval. Jelikož nebyly zjištěny údaje k jednoznačnému určení řidiče vozidla, došlo k odložení věci ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona. Proto bylo zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Žalovaný zkonstatoval, že byly naplněny všechny podmínky pro závěr, že žalobce naplnil skutkovou znaku předmětného správního deliktu. Nebyly totiž prokázány žádné liberační důvody na straně žalobce. Rovněž správní orgán prvního stupně vynaložil řádné úsilí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, jelikož zaslal žalobci výzvu ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, který však na ni nereagoval. Po zahájení správního řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla nebylo možné znovuzahájit řízení ve věci přestupku konkrétního pachatele přestupku. K věci samé žalovaný konstatoval, že z fotodokumentace nevyplývá, že by z předmětného vozidla vystupovaly osoby, nebo že by probíhalo skládání či vykládání jakýchkoli věcí. Dále dospěl k závěru, že vozidlo stojí na pozemní komunikaci. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce nezabránil tomu, aby řidič vozidla porušil pravidla silničního provozu. Sankce byla stanovena v polovině zákonného rozpětí tak, aby odpovídala zásadě generální prevence vycházející z individuální zabraňující represe. Pokud pachatel – v daném případě provozovatel vozidla – neprojevuje snahu o minimální lidské odčinění svého skutku ve formě omluvy či vyjádření lítosti, pak sankce zásadně nemůže zůstat na minimu zákonného rozpětí. Dalším důvodem pro zvýšení pokuty v daném případě bylo, že nedovoleným stáním vozidla došlo ke krácení veřejného rozpočtu a k porušení pravidel pro parkování vozidel v lázeňském městě, kde jakékoli jednání proti organizaci dopravy může narušovat právě smysl a účel rekreace a lázeňství. Žalovaný však úvahy správního orgánu prvního stupně stran porušování morálky vyhodnotil jako nadbytečné. Výrok prvostupňového rozhodnutí žalovaný pouze přeformuloval, aby bylo srozumitelnější.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 9. 9. 2016 ke krajskému soudu, v níž namítal, že předmětné správní řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 silničního zákona, jelikož správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku – např. v podobě výzvy k podání vysvětlení. Dále namítal, že nebylo prokázáno, že by se řidič předmětného vozidla dne 9. 6. 2015 skutečně dopustil přestupku,

neboť nebylo prokázáno, že by se jednalo o stání, jelikož správní orgán vycházel pouze z Odevzdání věci, které představuje pouhý úřední záznam. Zdůraznil, že na místě bylo i podle místní úpravy možné zastavit po dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Ve správním spise však chybí jakýkoli podklad pro závěr, jak dlouho se hlídka Policie ČR na daném místě zdržovala a zda se tedy hlídka Policie ČR nedostavila na místo ihned poté, co řidič vozidla zastavil a vynesl náklad, přičemž mohla odjet těsně před tím, než se řidič vrátil k vozidlu poté, co náklad odnesl na patřičné místo. Příslušné fotografie jsou v tomto směru nepoužitelné. Žalobce měl rovněž za to, že předmětné vozidlo bylo zaparkováno mimo pasport komunikace, tudíž nemohlo dojít ke spáchání protiprávního jednání. V tomto směru mělo být správními orgány vedeno řádné dokazování, což se podle názoru žalobce nestalo. Žalobce měl rovněž zato, že nemůže obstát ani uložená pokuta, neboť správní orgán jako přitěžující okolnost hodnotil to, že žalobce sám nenapravil protiprávní stav neuhrazením určené částky. Správní orgány de facto trestají žalobce za to, že požadoval, aby bylo provedeno příslušné správní řízení. V posuzované věci měla být uložena sankce při samé spodní zákonné hranici. Žalobce rovněž namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen, jelikož došlo k promlčení samotného přestupku. Samotnou skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla nadto považoval za protiústavní, jelikož provozovateli ukládá nesplnitelné povinnosti.

[5] Krajský soud se v odůvodnění **napadeného rozsudku** zabýval otázkou údajné protiústavnosti správní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla, přičemž s odkazem na předchozí judikaturu správních soudů dovodil, že předmětná právní úprava není protiústavní. Odpovědnost žalobce za správní delikt rovněž nebyla promlčena, jelikož tuto otázku speciálně řeší ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona, přičemž tam uvedené lhůty zcela zjevně překročeny nebyly. Soud se rovněž ztotožnil s tím, že správní orgány učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku – řidiče předmětného vozidla – neboť postačovalo, pokud správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu k uhrazení částky ve výši 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče; tato výzva přitom dle soudu odpovídá zákonným náležitostem dle ustanovení § 125h silničního zákona. Jelikož žalobce na tuto výzvu nereagoval, nebylo povinností správních orgánů provádět další šetření. Ve vztahu k námitce žalobce, že se nejednalo o stání po delší dobu, které by bylo protiprávní, soud uvedl, že tato tvrzení bez důkazních prostředků žalobce uvádí až v žalobě, nikoli v průběhu správního řízení. Nelze proto vytýkat správním orgánům, že se touto hypotetickou situací nezabývaly – jejich úkolem naopak bylo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o vině. Soud se přitom ztotožnil s tím, že správní orgány provedly dostatečné dokazování stran toho, že předmětné vozidlo v daném místě protiprávně stálo, nikoli pouze zastavilo, přičemž odkázal na příslušnou fotodokumentaci. Z obsahu správního spisu je patrné, že nebyla zjištěna žádná skutečnost, jež by nasvědčovala režimu zastavení vozidla (a nikoliv stání). Pokud tento závěr chtěl žalobce napadnout, měl tak učinit za použití příslušných důkazních návrhů v průběhu správního řízení. Veškeré objektivní okolnosti přitom svědčí o tom, že řidič na místě stál. Souhlasil rovněž s tím, že vozidlo stálo na pozemní komunikaci. Žalobce přitom příslušné závěry správních orgánů nerozporuje jakýmkoli důkazním prostředkem. Výši uložené sankce soud vyhodnotil jako zákonnou. Měl přitom za to, že žalobce dezinterpretuje příslušnou část odůvodnění správního rozhodnutí, v níž

správní orgán pouze konstatoval, že ze strany žalobce nedošlo za celou dobu správního řízení ke snaze o napravení protiprávního stavu, tj. že žalobce neprojevil účinnou lítost. Jestliže správní orgán neshledal žádnou polehčující okolnost, je zároveň patrné, proč neuložil sankci při samotné spodní hranici zákonného rozpětí. Soud rovněž nezjistil, že správní orgány zneužily své správní uvážení.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V doplnění doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 6. 2018 namítl, že správní orgány mu neprokázaly spáchání skutku nesoucího znaky správního deliktu. Správní orgány totiž mají postaveno na jisto, že jeho vozidlo bylo na určitém místě zaparkováno, nedisponují však žádným důkazním prostředkem, na jehož základě by mohly uzavřít, že se jednalo o stání, které bylo na daném místě zakázáno, nebo o zastavení, které naopak bylo povoleno. Tomu ostatně odpovídá i výrok správního rozhodnutí, podle kterého se jednalo o „stání ve 13 hodin“, což je ve smyslu naplnění zákonných znaků stání zcela nepřezkoumatelné. Soudem zmíněné fotografie jsou v tomto směru nedostatečné, neboť z nich ve vztahu k délce „parkování“ nelze ničeho vyčíst. Je přitom irelevantní, zda tyto skutečnosti namítal stěžovatel v průběhu správního řízení či nikoli. Správní orgány fakticky vycházely pouze z oznámení Policie, které má podle stěžovatele charakter úředního záznamu, což je nepřípustné. Názor soudu o tom, že zasahující policisté se na daném místě po určitou dobu zdrželi, je ryze spekulativní a nedostatečný. Stěžovatel dále dovozoval, že napadené rozhodnutí mělo být soudem zrušeno ex offo už kvůli tomu, že nebyl dostatečně vymezen čas páchání protiprávního jednání. Ve vztahu k sankci setrval na tom, že správní orgány postupovaly protiprávně, pokud za přitěžující okolnost označily to, že stěžovatel nenapravil protiprávní stav uhrazením určené částky, jelikož to porušuje zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť právě skutečnost, že stěžovatel neuhradil určenou částku, byla důvodem, pro který byla dovozována jeho odpovědnost za správní delikt.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 6. 2018 vysvětlil, že skutek byl podle jeho názoru dostatečně prokázán fotografiemi, z nichž vyplývá, že vozidlo stojí, jelikož nedochází k nastupování či vystupování osob, nebo k nakládání či vykládání věcí. Žalovaný rovněž vyslovil názor, že zasahující policisté jsou schopni vyhodnotit, zda se jedná už o „stání“, nebo o pouhé „zastavení“. Žalovaný přitom zdůrazňoval, že stěžejním pro rozlišení těchto způsobů „parkování“ je to, zda se jedná o neprodlené nastupování či nakládání, což žalovaný vykládá tak, že se musí jednat o okamžitou, snadno spatřitelnou činnost (tj. lidé či věci jsou přímo u auta). Pokud se tedy zasahující policisté, kteří se tam z logiky věci museli nacházet několik minut, minuli s řidičem, z povahy věci se jedná o stání. Za takové situace měl stěžovatel svá tvrzení ohledně zastavení vozidla prokázat. Stěžovatel proto přednesl podle žalovaného pouhé nepodložené spekulace. Ohledně uložené sankce žalovaný zdůraznil, že stěžovatelem citovaná věta odůvodnění není osamocená, ale že žalovaný své úvahy dále rozvedl. Zvýšení pokuty bylo odůvodněno dalšími skutečnostmi, na které žalovaný poukázal. Nelze tedy dojít k závěru, že by došlo ke zneužití správního uvážení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené

v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[10] Podle ustanovení § 2 písm. n) zákona o silničním provozu „*Pro účely tohoto zákona stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.*" Podle ustanovení § 2 písm. o) téhož předpisu „*Pro účely tohoto zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*"

[11] Z obsahu předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že podkladem pro rozhodnutí správních orgánů v dané věci byly odevzdání věci ze dne 2. 7. 2015, č. j. KRPZ-62001-5/PŘ-2015-150513 a fotografická dokumentace ze dne 9. 6. 2015, č. j. KRPZ-62001-3/PŘ-2015-150513, která zachycuje vozidlo stěžovatele v předmětném úseku pozemní komunikace, přičemž ani z jedné nevyplývá, že by u vozidla někdo stál a docházelo tak k nastupování či vystupování osob, nebo že v jeho blízkosti docházelo k manipulování s nákladem.

[12] Při posuzování otázky důvodnosti kasační stížnosti a toho, zda se správním orgánům dostatečně podařilo prokázat naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu provozovatele motorového vozidla spočívajícího v tom, že stěžovatel nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla byl dodržen zákaz stání, ve vztahu k argumentaci stěžovatele stran možného naplnění znaků zastavení, je nutné se podle Nejvyššího správního soudu zabývat rozlišením mezi zastavením a stáním podle zákona o silničním provozu. Zákon o silničním provozu v tomto směru nestanoví žádný konkrétní určitý časový úsek, v jehož rámci by uvedení vozidla do klidu představovalo vždy bez dalšího zastavení, ale naopak stanoví, že zastavení představuje uvedení vozidla do klidu „*na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*". Z citované úpravy tedy vyplývá, že o zastavení se jedná pouze tehdy, pokud je vozidlo uvedeno do klidu na dobu nezbytně nutnou k tam vyjmenovaným účelům, přičemž podmínku nezbytně nutné doby Nejvyšší správní soud ve vztahu k určení maximálního přípustného času spojuje i s otázkou zjevnosti naplnění účelu tohoto uvedení vozidla do klidu, a to s ohledem na skutečnost, že zastavené vozidlo představuje překážku v provozu, která je však s ohledem na místní poměry a při zvážení okolností situace povolena, a to právě pro výše uvedený omezený účel. Takto vytvořená překážka provozu je tedy přípustná pouze po omezenou dobu. Jestliže je takto vytvořená překážka provozu akceptovatelná po omezenou dobu, zákonodárce zjevně preferuje zajištění plynulosti provozu, ze kterého s ohledem na místní poměry dovoluje dočasnou výjimku v podobě umožnění uvedení vozidla do klidu. Takto chápanou výjimku je však nutné vykládat a aplikovat zjevně restriktivně, protože jinak by se jednalo o ohrožení plynulosti provozu.

[13] Jinými slovy pokud není zjevné, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem neprodleného nastoupení, vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu, nemůže se jednat o zastavení. Podle Nejvyššího správního soudu přitom připadají v úvahu dvě možné situace, kdy se bude jednat o zastavení dle zákona o silničním provozu. První je případ, kdy řidič vozidlo uvede do klidu, přičemž zůstává nadále ve vozidle či v jeho bezprostředním okolí, kdy může v případě nutnosti jednat a vozidlo, které fakticky tvoří překážku provozu, odvést; v takovém případě je zjevně splněno to, že takto zastavené vozidlo netvoří zásadní překážku plynulosti provozu, neboť řidič takového vozidla je může ihned odvést. Ve druhém případě řidič vozidlo rovněž uvede do klidu, avšak opustí je na větší vzdálenost, takže je ztratí ze svého dohledu; v takovém případě však musí být z dalších okolností případu zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení, a to např. tím, že u takového vozidla je umístěn náklad a je z okolností zjevné, že probíhá jeho naložení či složení, popř. že u vozidla stojí osoby, které mají nastoupit či vystoupit do takového vozidla, nebo vozidlo je jinak označeno tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu (využitím výstražných světel nebo zanecháním lístku s kontaktními údaji na řidiče). Takovéto zastavení bude z povahy věci delší než v případě situace, kdy je řidič na místě a dochází k okamžitému nastoupení či nakládání nebo skládání. K určení limitního časového úseku takového stání se přitom Nejvyšší správní soud již vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, podle kterého „*Zastavení na dobu cca 30 minut (mezi 23.30 a cca 0.00, resp. 0.05 hod.) je u osobního vozidla v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, jak stanoví § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.*“ Samotnou délku času uvedení vozidla do klidu (tj. výše uvedených 30 minut) tak nelze vnímat absolutně (či samu o sobě), nýbrž vždy musí být současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.

[14] Aplikací výše uvedených obecných úvah stran rozlišování mezi zastavením a stáním vozidla Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že správním orgánům se v projednávané věci dostatečně podařilo prokázat, že předmětné vozidlo na dané komunikaci stálo, nikoli zastavilo. Z předložené fotodokumentace bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že předmětné vozidlo bylo uvedeno do klidu, avšak jeho řidič se v něm, ani v nejbližší dohledové vzdálenosti, nenacházel. Nemohlo se tak jednat o výše popsaný první případ splňující podmínky zastavení. V úvahu by tak přicházel pouze výše uvedený druhý případ zastavení, avšak ani jeho podmínky splněny nebyly. U vozidla či v jeho blízkosti se nenacházely žádné osoby, u kterých by bylo zřejmé, že prováděly neprodlený nástup či výstup, ani tam nebyl složen náklad, který by mohl být neprodleně naložen nebo složen. Rovněž není na přiložené fotodokumentaci jakkoli zachyceno, že by řidič učinil sebemenší pokus o doložení toho, že se jedná o časově omezené zastavení, ať už použitím výstražných světel, anebo zanecháním lístečku s telefonem, na němž by byl snadno dosažitelný, aby v případě potřeby odstranil překážku v provozu.

[15] Pokud stěžovatel napadá v tomto směru rovněž výrok prvostupňového rozhodnutí, které obsahuje časový údaj spáchání protiprávního jednání v 13 hodin, má Nejvyšší správní soud za to, že i takto označený časový údaj spáchání protiprávního jednání může obstát. Z obsahu správního spisu totiž jasně plyne, že správní orgány neměly jakýkoli jiný důkazní prostředek stran určení jiného časového okamžiku páchání protiprávního jednání. Pokud by tedy správní orgány určily jiný časový okamžik, musely by zjevně spekulovat, což by bylo nezákonné. Nejvyšší správní soud má rovněž s ohledem na výše uvedené za to, že toto časové určení obstojí i ve vztahu k znakům zastavení dle zákona o silničním provozu. Jak totiž výše uvedl, zákon o silničním provozu nestanoví přesný, jednoznačný časový interval, během něhož se jedná bez dalšího o zastavení, resp. o stání vozidla. Naopak tyto instituty váže na splnění zcela jiných kritérií, a to na nezbytnou dobu nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Pokud s ohledem na výše popsané skutkové okolnosti bylo zřejmé, že již v okamžiku, kdy zasahující policisté prováděli kontrolu předmětného vozidla, se nejednalo o zastavení, nebylo na místě, aby policisté na místě zůstali několik desítek minut, aby ověřovali skutečnosti, které byly zjevné na první pohled, a to, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na dobu delší než nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.

[16] Ve vztahu k výtkám stěžovatele stran toho, že správní orgány mu přičítaly tutéž skutečnost dvakrát, neboť při ukládání sankce konstatovaly, že nenapravil protiprávní stav neuhrazením určené částky, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, který k této žalobní argumentaci uvedl, že stěžovatel nemístně vytrhává jednotlivé věty odůvodnění správního rozhodnutí z kontextu. Žalovaný v tomto směru v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval pouze to, že stěžovatel neprojevil jakoukoli lítost nebo že by učinil omluvu, že je tudíž nutné hodnotit i míru jeho sebereflexe. Žalovaný tedy stěžovateli nevytýkal, že nezaplatil správním orgánem určenou částku. Jako přitěžující okolnost bylo správními orgány správně dále považováno to, že nepovoleným stáním došlo ke krácení veřejných rozpočtu a k porušení pravidel pro parkování vozidel v lázeňském městě, kde jakékoli jednání proti organizaci dopravy může narušovat smysl a účel rekreace a lázeňství. Dílčí nesprávné úvahy správního orgánu prvního stupně tím byly dostatečně zkorigovány. Nejvyšší správní soud přitom nemá za to, že by takováto úvaha žalovaného byla nezákonná, resp. že by žalovaný zneužil správního uvážení.

[17] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu